

Книга Йоеля і Лаодикійська Церква Адвентистів Сьомого Дня - Номер п'ять

Доки? П'ята печать

Jeff Pippenger

2025-12-07

Коли "дано світло для того часу", його або "приймають", або "відкидають". Відокремлення, що здійснюється, коли вводиться світло, є справою вічного Євангелія, яке включає не лише запечатування Божого народу, але й відокремлення пшениці від куколю. Остаточний процес випробування та відокремлення розпочався 9/11, коли ставиться пророче запитання: "доки?", а пророча відповідь: "аж до недільного закону". Остання згадка символу "доки" міститься у п'ятій печаті в книзі Об'явлення.

І коли він розкрив п'яту печать, я побачив під вівтарем душі тих, кого було вбито за Слово Боже й за свідчення, якого вони дотримувалися. І вони волали гучним голосом, кажучи: Доки, Господи, святий і правдивий, ти не судиш і не мстишся за нашу кров на тих, що живуть на землі?

І було дано кожному з них білі шати; і сказано їм, щоб ще на малий час спочили, доки також не доповниться число їхніх співслуж і братів їхніх, що мають бути вбиті, як і вони. Об'явлення 6:9-11.

Натхнення відносить відповідь на запитання «доки?», поставлене «душами тих, що були вбиті», у майбутнє, коли сформується друга група папських мучеників. Це починається з недільного закону, і з цієї причини Сестра Уайт ототожнює вісімнадцятий розділ Об'явлення зі сповненням щодо другої групи мучеників. У перших п'яти віршах є два «голоси»: перший голос позначає 9/11, а другий голос закликає чоловіків і жінок вийти з Вавилону за часів недільного закону. Сестра Уайт пов'язує символ «доки?» у п'ятій печаті з першими п'ятьма віршами вісімнадцятого розділу Об'явлення, щоб окреслити період від 9/11 до недільного закону. Наголос зроблено не на відокремленні та запечатуванні Божого народу, а на суді над папством за вбивство мучеників минулого і тих мучеників під час кризи недільного закону, які складають другу групу папських мучеників.

"Коли було відкрито п'яту печатку, Іван Богослов у видінні побачив під жертвником тих, що були вбиті за Слово Боже і свідчення Ісуса Христа. Після цього відбулися події, описані у вісімнадцятому розділі Об'явлення, коли вірні та істинні покликані вийти з Вавилону. [Об'явлення 18:1-5, цитовано.]" Публікації рукописів, том 20, 14.

В іншому уривку, де вона ідентифікує мучеників п'ятої печаті та майбутню, другу групу мучеників, сформовану під час кризи недільного закону, вона каже, що ті сцени «відбудуватимуться у певний період у майбутньому». Два голоси з вісімнадцятого розділу Об'явлення представляють «період часу в майбутньому». Перший голос — на початку, 9/11, а другий — за недільного закону.

«І коли він відкрив п'яту печатку, я побачив під жертovníком душі тих, що були вбиті за Слово Боже і за свідчення, якого вони трималися; і вони закликали гучним голосом, кажучи: Доки ж, Владико, Святий і Правдивий, Ти не судиш і не мстиш за нашу кров тим, хто живе на землі? І було дано кожному з них білі шати [Їх було визнано чистими й святими]; і було сказано їм, щоб вони спочили ще на малий час, доки також не виповниться число їхніх співслуг та братів, що мали бути вбиті, як і вони» [Об'явлення 6:9-11]. Тут Іванові були представлені картини, які не були реальністю, а тим, що мало бути через певний час у майбутньому.

"Об'явлення 8:1-4 цитовано." Публікації рукописів, том 20, 197.

Сестра Вайт пов'язує звершення формування другої групи мучеників із майбутнім, а в іншому уривку вона цитує Об'явлення 18:1-5, де в перших трьох віршах окреслено один голос, а у четвертому й п'ятому — інший. Перший голос позначає 9/11, коли впали великі будівлі Нью-Йорка, а другий голос — це недільний закон, коли інше Боже стадо закликають вийти з Вавилону. У другому уривку вона посилається на восьмий розділ Об'явлення і перші чотири вірші, які описують відкриття сьомої печаті, коли жарини з вівтаря кидаються на землю, що узгоджується з П'ятдесятницею, коли вогонь зійшов з неба і осяяв учнів, так само, як були осяяні дванадцять каменів Іллі, і як це було представлено язиками полум'я над учнями.

Як довго? Захарія та Іван

«Як довго» є пророчим символом періоду часу від 11 вересня до недільного закону, який був типологічно представлений в оповіді про гору Кармель, в історії міллеритів з 1840 по 1844 рік, в історії Мойсея від восьмої до десятої кари, у свідченні мучеників п'ятої печаті, а в книзі Захарії ставиться запитання: «як довго» це триватиме, доки Бог змилується над Єрусалимом, що перебував у Вавилоні сімдесят років.

Тоді ангел Господній відповів і сказав: О Господи Саваоте, доки Ти не змилосердишся над Єрусалимом та над містами Юди, на які Ти гніваєшся вже ці сімдесят років?

І Господь відповів ангелу, який розмовляв зі мною, добрими та втішними словами.

І ангел, що говорив зі мною, сказав мені: Проголоси, кажучи: Так говорить Господь Сил: Я ревную за Єрусалим і за Сіон великою ревністю. І Я дуже гніваюся на народи, що живуть у спокої, бо Я був лише трохи розгніваний, а вони примножили лихо. Тому так говорить Господь: Я повернувся до Єрусалима з милостями: Мій дім буде збудований у ньому, говорить Господь Сил, і мірильний шнур буде простягнений над Єрусалимом. Ще проголоси, кажучи: Так говорить Господь Сил: Мої міста ще розширяться завдяки добробуту; і Господь ще потішить Сіон, і ще вибере Єрусалим. Захарія 1:12–17.

Сестра Вайт безпосередньо зіставляє «три по двадцять і десять років» (сімдесят років) у пророка Захарії, протягом яких буквальный стародавній Ізраїль перебував у неволі у буквального Вавилону, з періодом у 1260 років — від 538 до 1798 року, протягом якого духовний Ізраїль (християни) перебував у неволі у духовного Вавилону (римський

католицизм).

«Божа церква на землі перебувала воістину в неволі впродовж цього тривалого періоду невинних переслідувань, так само як і діти Ізраїлю перебували в полоні у Вавилоні під час вигнання». Пророки і царі, 714.

У 1798 році, наприкінці тисячі двохсот шістдесяти років, з'явилася перша з трьох вісток, зображених ангелами в чотирнадцятому розділі Об'явлення. Друга з'явилася 19 квітня 1844 року, а третя — 22 жовтня 1844 року. Історія, символізована запитанням «Доки?», триває від 11 вересня до недільного закону, і той період був типовим чином представлений на початку адвентизму в міллитському русі з 11 серпня 1840 року до 22 жовтня 1844 року. Цей період символічно змальований Іваном Богословом у десятому розділі, коли Іван їсть книжечку, що була солодкою в його устах, але стала гіркою в його череві.

І голос, який я чув із неба, знов промовив до мене й сказав: Іди й візьми книжечку, що відкрита в руці ангела, який стоїть на морі й на землі. І я підійшов до ангела й сказав йому: Дай мені книжечку. А він сказав мені: Візьми її та з'їж; і вона огірчить твоє черевце, але в устах твоїх буде солодка, як мед. І я взяв книжечку з руки ангела й з'їв її; і в устах моїх вона була солодка, як мед; і як тільки я її з'їв, моє черевце огірчилось.

І він сказав мені: Тобі належить знову пророкувати перед багатьма народами, племенами, мовами та царями. Об'явлення 10:8-11.

Історія, яку Іван ілюструє, представлена книгою, яку було з'їдено, бо споживання символізувало те, як міллитери приходили до розуміння вістки та їхній досвід у проголошенні цієї вістки. Отже, коли Івану одразу після викладення цієї історії кажуть, що він має знову пророкувати, то пророкування, про яке йдеться, — це історія 1840–1844 років. Іванові сказано, що міллитська історія 1840–1844 років повторюється в історії кінця адвентизму. Щойно Іванові сказано, що він має знову пророкувати, йому велено виміряти храм.

І дана була мені тростина, подібна до жезла; і став ангел, кажучи: Встань, і вимірй храм Божий, і жертвник, і тих, що поклоняються в ньому. А двір, що поза храмом, залиш назовні, і не вимірй його; бо він даний язичникам; і святе місто вони топтатимуть сорок два місяці. Об'явлення 11:1, 2.

Праця, доручена адвентизму після 22 жовтня 1844 року, була представлена Іваном як вимірювання або будівництва храму, відповідно до обітниць, викладеної в книзі Захарії, що "лінія буде знову простягнена над Єрусалимом" — бо Господь "ще вибере Єрусалим". Історія, представлена на початку адвентизму у філадельфійському русі міллитського адвентизму, повторюється наприкінці адвентизму у філадельфійському русі ста сорока чотирьох тисяч. Під час великого розчарування 22 жовтня 1844 року розпочався період, представлений як "дні голосу сьомого ангела".

Але в ті дні, коли сьомий ангел почне сурмити, звершиться Божа таємниця, як Він звістив Своїм рабам-пророкам. Об'явлення 10:7.

Звістка була солодкою для міллеритів, коли ісламське пророцтво часу про друге горе сповнилося саме так, як міллеріти задалегідь передрекли — 11 серпня 1840 року. Під час великого розчарування 22 жовтня 1844 року ця звістка стала гіркою в череві. Щойно Іван завершує ілюструвати історію 1840–1844 років, йому повідомляють, що він має зробити те саме (знову пророкувати). Потім йому кажуть виміряти Єрусалим, і, роблячи це, він діє у згоді з пророцтвом Захарії про те, що Господь обирає Єрусалим. Від 22 жовтня 1844 року й далі пророча історія представлена як «дні голосу сьомого ангела». «Дні» звістки (голосу) сьомого ангела (третього горя) означають період часу, коли божественність Христа мала назавжди поєднатися з людською природою в громаді ста сорока чотирьох тисяч. Цю працю було затримано через бунт 1863 року, а 11 вересня знову почало лунати сурмлення сьомого ангела (третього горя).

У священній історії Господь обрав Єрусалим, щоб помістити там Своє ім'я, а Його «ім'я» — це Його характер. Про Єрусалим і Сіон згадує Захарія, коли каже: «Я ревную про Єрусалим і про Сіон великою ревністю», а далі: «Господь ще втішить Сіон і ще вибере Єрусалим». Сіон утішається, коли приймає Святого Духа, який є «Утішителем». Утішання Святого Духа почалося 9/11, відповідно до того, як Христос дунув на учнів після Свого повернення від зустрічі з Отцем після Свого воскресіння. Вияв Святого Духа значно посилювся у П'ятидесятницю. Той період почався воскресінням приношення першоплодів і завершився приношенням першоплодів П'ятидесятниці, коли весь світ почув звістку.

Утішайте, утішайте народ мій, говорить ваш Бог. Промовляйте до серця Єрусалима та кличте до нього, що його боротьба завершена, що його провина прощена: бо з руки Господньої він одержав удвічі за всі свої гріхи. Ісаїя 41:1, 2.

Сто сорок чотири тисячі запечатаються, коли «їхне беззаконня прощено». Це відбувається безпосередньо перед недільним законом, коли їх підносять як п'ятидесятницьке приношення перших плодів, і вони приймають виливання Святого Духа без міри, як це прообразно показали учні в день П'ятидесятниці. Окроплення дощем, що почалося 9/11, стає повним виливанням при недільному законі. В історії від приношення перших плодів 9/11 до приношення перших плодів при недільному законі, коли сто сорок чотири тисячі запечатаються і готуються як жертва, яку буде піднесено як знамено від недільного закону до закриття випробного часу. Цю історію представляють перші три вірші вісімнадцятого розділу Об'явлення, що сповіщають про падіння Вавилону, який є біблійним символом, що означає «подвоєння».

І після цього я побачив іншого ангела, який зійшов із неба, маючи велику владу; і земля була осяяна його славою. І він закричав могутнім голосом, кажучи: Упав, упав Вавилон великий, і став житлом демонів, і в'язницею кожного нечистого духа, і кліткою кожного нечистого та ненависного птаха. Бо всі народи напилися вина гніву її розпустити, і царі землі блудодіяли з нею, а купці землі збагатили від достатку її розкошів. Об'явлення 18:1–3.

Протягом усього Писання подвоєння фраз або слів означає досконале сповнення падіння Вавилону в останні дні. Це ознака Альфи й Омеги, який завжди показує кінець чогось його

початком. Два падіння Вавилона представлені у постатях Німрода і Валтасара. Німрод був початком Вавилону, коли той був ще просто Вавилоном. Падіння Німрода представляло падіння Валтасара, а звістка другого ангела і ангела вісімнадцятого розділу Об'явлення полягає в тому, що падіння Німрода на початку Вавилону представляло падіння Валтасара наприкінці, бо Альфа й Омега завжди показує кінець чогось його початком.

Вежу Німрода було зруйновано як символ його падіння, і його падіння уособлювало падіння Веж-близнюків 11 вересня. Падіння Валтасара було написом на стіні і ознаменувало кінець сімдесятирічного панування Вавилону як першого царства біблійного пророцтва, і тим самим уособлювало падіння Сполучених Штатів наприкінці символічних "сімдесяти років, за днями одного царя" з двадцять третього розділу Ісаї, що представляють історію Сполучених Штатів від 1798 року до недільного закону. Напис Валтасара на стіні представляє момент, коли стіна відокремлення церкви від держави падає під час недільного закону; це саме та точка, де закінчується шосте царство біблійного пророцтва, так само, як Валтасара було вбито тієї ж ночі. Напис на стіні — це записаний закон, який скасовує стіну відокремлення церкви від держави в Конституції.

«Історія», представлена від 11 вересня до недільного закону, а далі — до закриття часу випробування для людства і семи останніх кар, — це історичний період, який у Божому Слові символізовано подвоєнням фраз або слів. У той період Святий Дух виливається, починаючи з окроплення від 11 вересня до недільного закону, а потім — повним виливанням. Святий Дух був представлений Христом як «Утішитель», який, коли прийде, покаже Божому народові все.

Але Утішитель, Святий Дух, якого Отець пошле в ім'я Моє, Він навчить вас усього і нагадає вам усе, що Я говорив вам. Івана 14:26.

Святий Дух передається ста сорока чотирьом тисячам через «золотий єлей», який також є «дощем» і «Утішителем». Коли Святий Дух представлений як «Утішитель», мається на увазі особливий прояв Святого Духа.

Народ Божий завжди мав Святого Духа, коли виконував вимоги Євангелія; але в часи справжнього святого відродження, «як у давні роки», коли для спільноти є особливе виявлення Святого Духа, Він постає як Утішитель. Що ще важливіше, пам'ять усієї спільноти активізується Утішителем, коли Він «нагадає їм усе». Це підтверджує, що ті, хто бере участь у цьому виявленні, мають справжній досвід, адже Святий Дух бере участь у діяльності їхнього розуму, впливаючи на процес мислення, коли Він «нагадає вам усе».

Пам'ять людини, об'єднуючись з іншими складовими, такими як здатність судження, інтелект, розумність і совість, формує вищу природу людини, яку апостол Павло називає «розумом». Вища природа є або тілесним розумом, або розумом Христовим.

Бо тілесний розум — ворожнеча проти Бога, бо він не кориться Законові Божому, та й не може. Римлян 8:7.

Бо хто пізнав розум Господній, щоб навчити Його? А ми маємо розум Христов. 1
Коринтян 2:16.

Нижча природа, або плоть, складається з нервової, емоційної та гормональної систем, пов'язаних з органами чуття, які є «шляхами душі». Вища природа покликана панувати над нижчою і тому зображається як фортеця, а ця фортеця постійно зазнає нападів з боку чуттів (нижчої природи), і напади спрямовуються на фортецю через шляхи, що ведуть до неї. У фортеці вищої природи є командний центр, або, як називає його сестра Вайт, цитадель. Цитадель — це Святе Святих у святилищі, яке поділене на два основні відділення. Двір — це плоть, або нижча природа, і щоб увійти у двір чи також перенести кров у Святе, потрібно було пройти крізь завісу. Двір обрамлений завісами з обох кінців.

Новим і живим шляхом, який Він освятив для нас, через завісу, тобто Його тіло.
Послання до євреїв 10:20.

Святиня поділена на дві частини: двір і святилище. Саме святилище, своєю чергою, поділене на дві частини, як і вища природа. Вища природа поділяється на дві сфери. Одна з цих сфер представлена як Святе, а інша — як Святе Святих. Святе символізує розумову діяльність, необхідну для функціонування людства, а Святе Святих — це сфера, де Бог і Людина зустрічаються. Святе Святих — це тронна зала Бога, і навернені посаджені на небесних місцях із Христом.

І разом воскресив нас, і разом посадив у небесних місцях у Христі Ісусі. Ефесянам 2:6.

Цей вірш узято з уривка, в якому кількома віршами раніше, але цілком у тому самому ході думки, Ісус сидить на небесах, так само, як і Його народ.

Яку Він учинив у Христі, коли воскресив Його з мертвих і посадив Його праворуч Себе на небесах. Ефесянам 1:20.

Христос і Його народ сидять разом у Святому Святих. Христос воскрес і потім сів на небесних місцях, а Його народ піднесений і посаджений у тронній залі Святого Святих. Павло зазначає, що ті, хто піднесені в шостому вірші, були воскресені з гріха в попередньому вірші.

Навіть коли ми були мертві у гріхах, Він оживив нас разом із Христом (благодаттю ви спасенні) і разом воскресив нас, і посадив нас разом на небесах у Христі Ісусі. Ефесянам 1:5, 6.

Досконале виконання уривку з Послання до Ефесян становлять два свідки з Об'явлення одинадцять, одинадцять, які воскресають, а потім возносяться на небо як знамено — але також для того, щоб бути посадженими у небесних місцях. У Святому Святих два свідки представляють людство в самій присутності Бога, і їхнім виправданням для того, щоб сидіти там, є відзнака, яку кожен із них має. Цією відзнакою є печать Божа, і печать Божа означає, що людське стало єдиним із божественним, а ця печать виражається тим, що Утішитель, який є Святим Духом, перебуває в Святому Святих 'їхньої' вищої природи. Святе Святих — це тронна зала Бога, де поєднані божественне й людське, і воно представляє людський храм,

вища природа якого включає Святе Святих, де разом сидять і божественне, і людське.

Виливання «Утішителя» є запечатанням ста сорока чотирьох тисяч і знаменує зміну в історії спасіння, бо тоді церква переходить від Церкви воюючої до Церкви торжествуючої. Тоді вона переходить від Лаодикійського руху ста сорока чотирьох тисяч до Філадельфійського руху ста сорока чотирьох тисяч. Тоді вона переходить від досвіду сьомої церкви до досвіду шостої церкви, і шоста церква — міллеріти. Пророча характеристика шостої, Філадельфійської, церкви, як вона здійснилася в русі міллеритів, полягає в тому, що вона ніколи не була церквою. Вона була лише рухом аж до 1856 року, коли обоє Вайтів охарактеризували цей рух як лаодикійський. Через сім років церкву було юридично оформлено.

Спасительна зміна під час Недільного закону була прообразно представлена спасительною зміною у день П'ятидесятниці, яка ознаменувала вступ Христа у служіння Первосвященника.

"П'ятидесятницьке виливання було звісткою Неба, що урочисте введення Викупителя було звершене. Згідно з Його обітницею Він послав Святого Духа з небес Своїм послідовникам як знак того, що Він, як Священик і Цар, прийняв усю владу на небі й на землі і є Помазаником над Своїм народом." Дії апостолів, 38.

Коли пізній дощ буде вилитий без міри на сто сорок чотири тисячі під час недільного закону, це буде «небесною звісткою», що церква воююча завершилася, а церква торжествуюча прийшла. Вступ Христа на служіння у день П'ятидесятниці в небесному святилищі є прообразом помазання ста сорока чотирьох тисяч під час недільного закону.

«П'ятидесятницьке» виливання, яке засвідчувало, що Христос був Помазаником, відображало Його помазання під час інавгураційної церемонії на небі, але Він також був помазаний під час Свого хрещення. Проміжок від Його хрещення (9/11) до П'ятидесятниці (недільного закону) також, через три з половиною роки після Його хрещення, представлено Його буквальною смертю, похованням і воскресінням (свято перших плодів). Отже, 9/11 представлено як у Його хрещенні, так і у Його воскресінні. Його символічне воскресіння і Його буквальне воскресіння позначають початок двох пророчих ліній, кожна з яких закінчується П'ятидесятницею. Обидві історії починаються воскресінням приношення перших плодів.

Та нині Христос воскрес із мертвих і став первістком тих, що заснули. Бо через людину прийшла смерть, через людину прийшло й воскресіння мертвих. Бо як в Адамі всі вмирають, так і в Христі всі оживуть. Та кожен у своєму порядку: Христос — первісток; потім ті, що Христові, під час Його приходу. 1 Коринтян 15:20-23.

Христос є приношенням первоплодів у своєму воскресінні, що знаменує початок «п'ятидесятницького періоду», який завершується приношенням первоплодів у день П'ятидесятниці. Воскресіння Христа — це ячмінь, а пшениця — це ті, хто «потім», хто «Христові при його приході». Ті, хто є «потім» щодо Христового воскресіння, — це «ті, що Христові при його приході». Таким чином вони представляють остаточне збирання вірних

душ наприкінці світу, як це представлено тими трьома тисячами душ, які були зібрані у день П'ятидесятниці.

Цей вірш також розглядає воскресіння в контексті смерті. Смерть почалася з Адама і поширюється на всіх людей, але це відбувається «в» «порядку». У книзі Діян апостолів Петро зазначає, що, коли тоді здійснювалися слова книги Йоеля, люди мали наперед віддати свої гріхи на суд, щоб вони були стерті, коли від присутності Утішителя наставали часи віради. Тоді Христос не переглядав книги суду, щоб стерти гріх, бо суд був понад 1800 років у майбутньому.

Згадка про «кожного у своєму порядку» починається з Адама і таким чином окреслює суд над мертвими від Адама й далі аж до настання часів освіження. Коли приходить пізній дощ, суд переходить від мертвих до живих. У період часу, представлений у вірші (від воскресіння Христа до П'ятидесятниці), від перших плодів ячменю до перших плодів пшениці, дощ падає під час суду над живими, і в міру того, як дощ падає, вістка, яку він символізує, відділяє пшеницю від куколю. Під час недільного закону, який є П'ятидесятницею, пшениця вже не змішується з куколем, і підносяться дві хлібини коливання як жертва перших плодів пшениці. Процес очищення від 9/11 до недільного закону також представлений у третьому розділі Малахії, коли Посланець Заповіту очищує й переплавляє левитів, і робить це «вогнем». «Вогонь» є символом вістки, як це представлено язиками вогню в день П'ятидесятниці. У розглядуваній історії розділення двох класів, яке приводить до появи ста сорока чотирьох тисяч — двох хлібин коливання, що представляють перші плоди П'ятидесятниці, — ці хлібини мали бути ретельно пропечені, бо вони були єдиною жертвою, що містила емблему гріха.

Ті два хліби коливання були заквашені, а закваска є символом гріха. Ту закваску було знищено у вогні печі, як це представлено вогнем плавильника Посланника Заповіту. Ісаїя у двадцять сьомому розділі окреслює суперечку, що починається 9/11, яку він називає "днем східного вітру". Уривок навчає, що саме через цю суперечку спокутуються гріхи Ізраїлю. "Суперечка" відбувається між справжньою вісткою пізнього дощу та всіма іншими фальшивими вістками пізнього дощу, що існують. Вістка — це "вогонь", а "вогонь" — це те, чим Посланник Заповіту користується, щоб очищати й переплавляти. Суперечка навколо вістки пізнього дощу усуває закваску з п'ятидесятницької пшеничної жертви перших плодів, яка підноситься при недільному законі. Сто сорок чотири тисячі — це п'ятидесятницька пшенична жертва перших плодів, які перемагають виправданням Його кров'ю та освяченням їхнього свідчення, бо хоча освячує Слово, воно робить це лише тоді, коли слово передається як вістка. Проголошення вістки дає ста сорока чотирьом тисячам жити, а проголошення фальшивої вістки пізнього дощу призводить до смерті.

І вони перемогли його кров'ю Агнця і словом свого свідчення; і не полюбили свого життя навіть до смерті. Об'явлення 12:11.

Сто сорок чотири тисячі йдуть за Христом, перемагаючи, як Він переміг, бо пророчо вони слідуєть Христові.

Це ті, що не осквернилися з жінками, бо вони дівственні. Це ті, що йдуть за Агнцем, куди б Він не пішов. Вони були викуплені з-поміж людей, як первоплоди Богові та Агнцеві. Об'явлення 14:4.

Тут, у четвертому вірші чотирнадцятого розділу Об'явлення, сто сорок чотири тисячі названі «первоплодами». Вони також названі «дівами», і натхнення навчає нас, що притча про десять дів у Матвія двадцять п'ять ілюструє досвід адвентистського народу. Вони не лише «діви»; вони не «осквернилися жінкою», бо випробувальний і відокремлювальний процес, який породив сто сорок чотири тисячі, створив відмінність між ста сорока чотирма тисячами та «усіма» фальшивими релігіями. «Ці» йдуть за Агнцем, куди б він не пішов, і як приношення первоплодів вони мають слідувати за Христом у Його смерті, похованні та воскресінні.

В одинадцятому розділі Об'явлення, вірш одинадцятий, два свідки, яких мають піднести як знамено, спочатку вбиті, потім через три з половиною дні вони воскресають як жертва первоплодів, як і Христос. Жертва первоплодів, якою був і є Христос, включала пролиття крові завіту, щоб викупити тих, хто був банкрутом через лаодикійський досвід. В одному вірші (вірш четвертий) увесь цей короткий підсумок різних ліній пророчого світла, пов'язаних зі ста сорока чотирма тисячами, викладено. І його викладено в Об'явленні 144 рукою Палмоні, дивного числителя. Подвоєння в Писанні представляє історію пізнього дощу, а пізній дощ — це де і коли Утішитель виливається на Божий народ.

Які прекрасні на горах ноги того, хто приносить добру звістку, хто проголошує мир; хто приносить добру звістку про добро, хто проголошує спасіння; хто каже Сіонові: Твій Бог царює! Твої сторожі піднесуть голос; разом, в один голос, заспівають: бо вони побачать віч-на-віч, коли Господь поверне Сіон. Радійте, співайте разом, руїни Єрусалима: бо Господь утішив народ Свій, викупив Єрусалим. Господь оголив Своє святе рамено на очах усіх народів; і всі кінці землі побачать спасіння нашого Бога. Виходьте, виходьте, йдїть звідти; не торкайтесь нечистого; виходьте з-посеред неї; очистїться, ви, що носите посудини Господні. Ісаїя 52:7-11.

Сіон H6726 є тим самим, що й H6725, що означає «відтінок значення помітності; монументальний або орієнтирний стовп: — знак, назва, дороговказ». Сіон є символом знамена ста сорока чотирьох тисяч, і в уривку вони вже отримали пізній дощ, бо вже звістили й донесли добру звістку миру. Так само показово щодо цього є згадка, що вони бачать «око в око», що представляє учнів у день П'ятдесятниці, бо десять днів, які передували П'ятдесятниці, означають період єднання. Господь «hath» (що позначає минулий час) уже звершив три речі для тих, хто приносить добру звістку. Він «утішив народ Свій», «викупив Єрусалим» і «оголив Своє святе рамено на очах усіх народів».

Він "утішив" Свій народ 11 вересня, позначивши початок випробувального процесу третього розділу Малахії, який завершиться під час недільного закону, коли Він піднесе стяг приношення первоплодів, що виражено в "оголенні Його святого рамена на очах усіх народів". Він утішає, викупує та підносить сто сорок чотири тисячі. 11 вересня Він утішає й розпочинає процес очищення, в якому Він викупує Свій народ, а тоді підносить його як

стяг, або, як каже Малахія, "приношення Юди та Єрусалима буде приємним" "як за днів давніх".

І він сяде, як плавильник і очищувач срібла; і очистить синів Левія, і переплавить їх, як золото та срібло, щоб вони приносили Господеві принесення в праведності. Тоді принесення Юди та Єрусалима буде приємним Господеві, як за давніх днів і як у минулі роки. Малахії 3:3, 4.

Ми завершимо наші міркування щодо «як довго» у наступній статті.

"Віяло Його в руці Його, і Він дочиста очистить тік Свій, і збере пшеницю Свою до житниці." Матвія 3:12. Це був один із періодів очищення. Словами істини половина відділялася від пшениці. Бо вони були надто марнославні й самоправедні, щоб прийняти докір, занадто прив'язані до світу, щоб прийняти життя смирення, багато хто відвернувся від Ісуса. Багато хто й досі чинить так само. І сьогодні душі випробовуються так само, як і ті учні в синагозі в Капернаумі. Коли істина доходить до серця, вони бачать, що їхнє життя не відповідає волі Божій. Вони бачать потребу в цілковитій зміні самих себе; але не бажають узятися за справу самозречення. Тому вони гніваються, коли їхні гріхи викриваються. Вони відходять, ображені, так само, як учні залишили Ісуса, нарікаючи: "Жорстке це слово; хто може його слухати?" Бажання віків, 392.